

Prediking over Zondag 19 vr. 52

- De troost van de wederkomst -

Vraag 52: Wat troost u de wederkomst van Christus om te oordelen de levenden en de doden?

Antwoord 52: *‘Dat ik in alle droefenis en vervolging met opgerichten hoofde even Denzelfde, die zich tevoren om mijnentwil voor Gods gericht gesteld en al den vloek van mij weggenomen heeft, tot een Rechter uit den hemel verwachtte, die al zijn en mijn vijanden in de eeuwige verdoemenis werpen, maar mij met alle uitverkorenen tot zich in de hemelse blijdschap en heerlijkheid nemen zal’.*

Gemeente,

Aan de orde van behandeling is Zondag 19 van de Heidelberger catechismus en daarvan de laatste vraag. Deze vraag was nog blijven liggen. Het is een diep ingrijpende en een veel omvattende vraag, met een veel omvattend antwoord.

De Zondagen 18 en 19 handelen over de verhoogde staat van Christus: in Zijn hemelvaart, in het zitten ter rechterhand van God, en de consequenties daarvan, dat Hij als het Hoofd der kerk, alle dingen regeert en dat Hij in ons Zijn lidmaten Zijn hemelse gaven uitgiet. En we zagen welke rijkdom en welke schatten daarin verborgen zijn, ook van het leven des geloofs. Nu gaan wij zo gezegd besluiten met de laatste trap van de verhoging van Christus. Dat is Zijn wederkomen ten oordeel. En hiermee is ons het tweede stuk van de Apostolische Geloofsbelijdenis in de catechismus afgehandeld.

We hebben eerst gesproken over het geloof in God de Vader. Daaronder rust zoveel! Denk aan Zijn Schepping en voorzienigheid. Daarna hebben wij gesproken over het geloof in Jezus Christus, Gods Eniggeboren Zoon, onze Heere. We hebben het gehad over Zijn Namen en titels, en vervolgens over Zijn werk, Zijn Geboorte, Zijn lijden en sterven, Zijn kruisdood, Zijn begraven worden en Zijn nederdaling ter helle. En ook over Zijn Opstanding uit de doden, Zijn hemelvaart, en het zitten ter rechterhand Gods. En dat alles wordt nu afgesloten met Zijn komen ten oordeel. Dat behoort dus tot de inhoud van ons geloof. Het is een artikel van het geloof. Een artikel niet genomen in de zin van artikel uit het wetboek van strafrecht, maar een artikel genomen als belofte van God. Een belofte die als een heel lang koord van de hemel naar de aarde reikt opdat arme zondaren daardoor getroost zouden worden.

De catechismus ontvouwt ook de wederkomst van Christus, welke vlammeende waarschuwingen daar ook omheen staan, als een troost voor de kerk van God. En dat God Zijn gemeente beschut en bewaart, hield ons de vorige keer bezig. We zagen daar de ongekende rijkdom van. De rust die er mag zijn te midden van die verschrikkelijke onrust, ook van onze tijd. Dat wat ook beweegt en verandert, de wereldregering en de regering van de kerk, (dit geloofsartikel als belofte van het Evangelie), is in de doorboorde handen van Christus. Dat maakt de Heere nu juist waar, wanneer Hij de regering van Christus gaat afmaken en afronden. Dat wil zeggen Hij beschut niet nú alleen Zijn lidmaten, maar doet dat tot en met het laatste gericht toe. ‘Vanwaar Hij komen zal om te oordelen de levenden en de doden’.

Dan komt Gods gemeente nog weleens in de knoop. Want op velerlei wijze wordt in de Schrift gesproken over het komen van God. Zeker er is ten diepste maar één komen, en dat is het zoeken van God. Het komen van God in het paradijs is een belofte gesproken tot onze eerste ouders. Het is het komen van God in het oude verbond; telkens opnieuw in heil en ramp. Het komen van God is beslissend geworden in de geboorte van Christus. God is ook gekomen in Zijn Kruis en opstanding en ook vooral in de gaven van de Heilige Geest. Het komen van God kan ook betekenen wanneer een mens de adem wordt afgesneden en hij staat ter rechterstoel van Christus. Maar dat alles gemeente, wordt in één greep genomen wanneer het gaat over Zijn wederkomst. Christus is er dus geweest dat is duidelijk. En Hij heeft gezegd: Ik kom weder of Ik kom terug. En daar over is de Bijbel vol van. Ook het onderricht van Christus zelf is hier vol van. De gelijkenissen spuiten het uit dat Christus komt. En Hij vergelijkt Zijn komen in Zijn koninkrijk aan een net, een visnet waarin veel vissen zijn, kwaden en goeden. En dan weer met een gelijkenis van de akker, waarin het tarwe gezaaid wordt, maar ook het onkruid wordt ingezaaid. En dan ook weer in de gelijkenis van de talenten, waarin het gaat om de onverwoestbare trouw in het bewaren van het pand ons toevertrouwd. De gelijkenis van de vijf dwaze maagden, waarin het gaat om licht, ook in de dag van de wederkomst. En niet te vergeten in de grote redevoeringen bijvoorbeeld in Mattheus vier - en vijfentwintig over het komen van Christus met de begeleidende tekenen.

Deze korte opsommingen gemeente, die met een heleboel is uit te breiden, is genoeg om er ons van door te dringen dat de Bijbel niet alleen spreekt over onze afkomst en over de gang van de wereldgeschiedenis nu, maar in het bijzonder ook spreekt over haar voltooiing, over haar einde en over haar gericht. Het gaat met deze wereld ergens op aan. Het gaat in ons leven ergens naar toe. En dat blijkt het laatste oordeel te zijn. We spreken wel eens over een voorlopig oordeel, wanneer een mens sterft. Voorlopig niet in die zin dat het oordeel herroepen of gewijzigd zou worden, want sterven is God ontmoeten. Dat is zeker. De Bijbel leert ons dat er enerzijds een geopenbaard worden is voor de Rechterstoel van Christus wanneer wij de ogen sluiten. En anderzijds dat wij publiekelijk, voor hemel, hel en aarde zichtbaar, allen zullen worden geoordeeld voor de Rechterstoel van Christus.

En nu gaat het hier over het laatste oordeel. En aangezien dat oordeel niet losstaat van het oordeel dat Hij over ons strijkt in Zijn woord (ook in de prediking) is het zo nodig, dat wij vanavond allerlei theorieën loslaten en met onze harten ons verheffen naar de rechterstoel van Christus. Dat wij ons daar zien staan. Er was eens een meisje van 16 jaar, die in een andere kerk ging kerken, want ze wilde graag wat jongens zien, zei ze later heel eerlijk. En die dominee preekte over de wederkomst van Christus. En dat heeft dat meisje zo diep in het hart gegrepen, dat ze het nooit is kwijt geraakt. En God heeft haar toegebracht. Daarom preek ik vanavond niet alleen voor oude mensen, maar ook voor jonge mensen. Ze denken dat het nog heel ver weg is, maar we zijn allen op weg naar die laatste plaats, dat is voor het aangezicht van God. Daar valt alle schijn weg en allerlei rollen weg waarin een mens speelt of zich opstelt. Wij staan doorzichtig als glas voor het aangezicht van Hem met wie wij te doen hebben.

Nu laat de Bijbel ons niet in het onzekere, dat onze Rechter is de Heere Jezus. Dat zegt de Heere uitdrukkelijk. De Vader oordeelt niemand. Maar heeft u al het oordeel aan de Zoon gegeven? Hij heeft Hem daartoe verordend. Hij heeft het Hem beloofd, krachtens Zijn dood en Zijn opstanding uit de doden. Dat Hem de eer en de heerlijkheid te beurt valt, als de Rechter van Hemel en aarde. De Bijbel laat er ons ook niet over in het onzekere dat alle mensen Hem zullen zien.

Daar is eeuwen de draak mee gestoken. Hoe zou dat kunnen, al die miljoenen en miljarden mensen die geleefd hebben en leven? Moeten die soms allemaal op de punt van een naald staan, om die Rechter van Hemel en aarde te zien? Och, gemeente ik heb u gezegd, het is een artikel van het geloof. Dat gaat ver boven ons verstand uit. Het is er maar zo tussendoor genoemd dat wanneer mensen in staat zijn, denk aan het wonder van de tv (hoe zwaar ook misbruikt), om iemand over de hele wereld te laten kijken. Hoeveel te meer de God van Hemel en aarde. Dat Hij Zijn Zoon aan al de geslachten van de aarde zal laten zien. Dat al de geslachten der aarde zullen wenen als ze Hem zullen zien in Zijn kracht, in Zijn Heerlijkheid en in Zijn Majesteit. Daarom zullen voor Hem staan alle mensen, van alle rassen, van allerlei afkomst, van allerlei ontwikkeling. Mensen die elkaar hebben verdrukt en vermoord, bestreden of ook in vriendschap en liefde hebben geleefd. Heidenen, Mohammedanen, Christenen, allen. En daarbij worden de doden opgewekt. In welke verbanden dat allemaal in de Schrift staat, is ons onmogelijk na te gaan. We geven een samenvatting: De doden worden opgewekt en de Heere Jezus zegt: 'verwondert u niet daarover, want de ure komt waarin allen die in de graven zijn, Zijn stem zullen horen'. En zullen uitkomen uit die graven. De zee zal haar doden weergeven. De gaskamers zullen haar doden weergeven. De zee zal haar doden weergeven. En vult u zelf het rijtje maar aan. Dat gaat ver boven ons begrip uit. De Bijbel zegt: 'Wij allen moeten voor de Rechterstoel van Christus geopenbaard worden'. Wij moeten. Daar is geen keus. Wij moeten voor die Rechterstoel van Christus openbaar worden. Gemeente, dat gaat gepaard met indrukwekkende bewegingen van hemel en aarde. De Bijbel is er vol van.

Vanavond willen we bijzonder de vraag stellen, waarover gaat dat oordeel? Dat oordeel zegt de Schrift, gaat over de gedachten, de diepste raadslagen van de mens, die zijn daar helder als glas. Daar zullen we allemaal te kijk staan met wat er van binnen gezeten heeft, bewust en onbewust. Voor de levende God met onze gedachten. Het oordeel zal gaan over wat wij met onze lichamen gedaan hebben, het zij goed, het zij kwaad. Daartoe behoren ook onze woorden. En wij vergeten ontzaglijk veel, maar een recorder onthoudt wel wat wij gezegd hebben. En wanneer een zakenman zich onder een afspraak uit wil wringen, en zijn telefoongesprek is op een recorder opgenomen dan laten ze het bandje even terugdraaien. Hoort u het wel.

Gemeente, al eer mensen in staat zijn om elk woord vast te leggen, wat is het dan een aangrijpend woord dat Jezus zegt: 'Van elk ijdel woord zult gij rekenschap geven'. In het bijzonder zal het oordeel gaan over onze werken. Daarover laat de Bijbel geen twijfel bestaan of daar handen waren vol van barmhartigheid. Of er ogen waren waarin iets afspiegelde van de ontferming van Christus, of voeten die zicht repten naar de ellendigen, en knieën die zich bogen voor de Hoge God. Want wij lezen in de Schrift dat mensen op het laatste uur te horen zullen krijgen dat er niets van dat alles bij hen gevonden werd. Zij die wisten het niet dat het niet bij hen gevonden werd. En bij hen bij wie het wel gevonden werd, zeiden: 'wanneer Heere hebben wij dat gedaan?' Ze konden er nooit wat van maken. Maar de bewegingen van Christus waren en zijn in hen. Wat is dat groot gemeente, dat God dat stumperige werk van Zijn volk zo vol maakt. Vol maakt in dat werk van Christus. Dat de Heere Jezus zegt, 'Komt in gij gezegenden des Vaders'.

Dat oordeel (en dat is een volgende lijn die wij in de Schrift vinden) zal naar de boeken zijn, niet omdat God vergeetachtig is. Er wordt ook wel over het boek der schepping gesproken, dat wil zeggen dat God in de Schepping Zich openbaart op zulke wijze, dat zelfs de heidenen niet te verontschuldigen zijn. Wanneer zij door de schepping van God Zijn eeuwige kracht en heerlijkheid kunnen onderkennen, maar de waarheid Gods met geweld ten onder houden, en daarom aan de meest verschrikkelijke tegennatuurlijke zonden worden overgegeven. Lees Romeinen 1 en 2. Hoeveel te meer zal het boek van het Woord Gods eraan te pas komen, dat wij dus zullen geoordeeld worden, als mensen die onder Gods waarheid verkeren, naar Gods Woord.

Verder spreekt de Bijbel over een gedenkteken voor Zijn aangezicht. Over het boek des levens. Over het boek des levens des Lams. Daar zouden we eens apart over moeten preken, gemeente. Maar het staat in ieder geval vast dat God weet wie de Zijnen zijn. En dat Hij ze kennen en verkennen zal. Dat oordeel is onpartijdig, ten hoogste rechtvaardig en onherroepelijk. Hoor de Heere Jezus roepen tot de Zijnen: 'Komt in gij gezegenden des Vaders, en beërft het koninkrijk dat u is weggelegd van voor de grondlegging der wereld, want: Ik ben hongerig geweest'. En wat daar verder volgt. Maar hoor ook dat andere woord: 'Gaaf weg gij vervloekten, in het vuur dat de duivel en zijn engelen bereid is, gij werkers der ongerechtigheid, want Ik ben hongerig geweest' en u kunt de rest in Mattheus 25 lezen.

In ieder geval, gemeente staat vast (wat daarover ook de mening zij van hoger of lager geleerden, in of buiten de kerk) dat dezen zullen gaan in de Eeuwige Heerlijkheid en genen zullen gaan in de Eeuwige pijn. En als wij vragen wanneer? Dan zegt zelfs de Heere Jezus in Zijn vernedering, dat die dag en dat uur alléén bij de Vader bekend is. Hoeveel te minder zullen wij dat weten. Maar wel zegt de Schrift: te middernacht. 'Op de ure dat gij het niet meent, zal de Zoon des mensen komen'. En toch zal die dag er niet zomaar zijn. En dan komen wij in een volgende lijn, waarin als het ware al de tekenen der tijden van het oude en nieuw verbond op het scherm worden geprojecteerd en in een verwarrende hoeveelheid, die elkander afwisselen en over elkaar heen buitelen.

In de eerst plaats (als een zeer goed teken) zal het Evangelie van het Koninkrijk aan alle volkeren der aarde gepredikt zijn. Of alle mensen hoofd voor hoofd dat Evangelie gehoord zullen hebben voordat Christus komt, weet ik niet. Maar ik weet wel dat de Heere God zegt, dat het aan al de volkeren der aarde zal zijn betuigd. Dat is een verblijdende zaak gemeente! En als u eens bedenkt in hoe ontzettend veel talen de Bijbel is vertaald, en hoeveel volkeren over alle werelddelen, tot in de valleien van Nieuw-Guinea, tot in de diepste diepten van Afrika onder de Turkana's (die er nog nooit van gehoord hebben), dat Evangelie wordt betuigd en gepredikt. Dan zeggen wij: wat een verheugende zaak, wat een verblijdende zaak! Dat het Evangelie van het Koninkrijk zal aan al de volkeren der aarde gepredikt zijn en dan zal het einde zijn. En wanneer dat precies zal zijn weten wij niet.

Maar daar staan veel andere tekenen tegenover. We denken aan de ontroerende afval waarover Paulus gesproken heeft, waar de hele Schrift van betuigt. Dat de liefde van velen zal verkillen. Dat de mensen zullen zijn liefhebbers van het genot, meer dan liefhebbers van God. Ongehoorzaam alle gezag, vertrappend. Denk maar aan de gezagscrisis, die gaande is ook onder ons eigen volk. De Geest van diepe slaap, die er over uitgegoten wordt als een oordeel, over de kerken en de volkeren samen. Denk aan de verloochening van de staat en van de kerk beiden. Denk aan de openbaring van de anti-Christ, waar over Paulus spreekt in 2 Thessalonicenzen 2. Denk aan de vermenging van kerk en wereld. Het is altijd hetzelfde. God wil dat Zijn volk een eigen volk zou zijn, maar de duivel wil dat kerk en wereld worden vermengd. Dan gaat de kerk eraan. Die heeft een eigen bestaan.

Er zijn tekenen van een verwarrende veelheid van oorlogen en geruchten van oorlogen en pestilentiën. Er zijn tekenen van de hemel en de aarde. Zullen die er alleen zijn aan het einde gemeente? Nee, want dat zijn tekenen die met God meereizen de eeuwen door. De vromen van het oude en nieuwe verbond hebben daar altijd de voetstappen van Christus ingezien. Het is dus niet zo dat die tekenen er vandaag niet zijn. Als u de krant leest, dan hoort u de voetstappen van Christus. Aardbevingen, beroerten onder de volkeren. Een ontzaglijke vrees die sommige volkeren heeft aangegrepen. Maar het is wel zo dat naarmate Christus dichterbij komt, deze tekenen zullen verhevigd worden. Dat doet de Schrift ons diep vermoeden. En wat de kerk in haar instituut betreft, zal ze zich dood-organiseren. Want de Heere Jezus zegt: 'dat waar het dode lichaam is, daar zullen de arenden vergaderd worden'. En u hoeft een oosterling helemaal niet te vertellen waarom een aasgier pijlsnel naar beneden schiet, dat hij dan weet: daar ligt een lijk. U hebt die ontzettende verhalen wel gelezen uit Pakistan en al die verschrikkingen die daar en op andere plaatsen hebben plaatsgevonden. Er komen aasgieren aan te pas. 'waar het dode lichaam is' zegt Christus, daar zullen de aasgieren verzameld worden. En nu kan de kerk als ze zo verworden is, (dat ze dood-georganiseerd wordt), zodat de Geest, het leven en de wedergeboorte er uit zijn en het leven met God er uit is, nog wel een tijd lang zoveel tam-tam maken, dat we denken, wat een hoop lawaai. Maar ten diepste staan de aasgieren klaar, om de zaak op te ruimen, opdat ze zal verdwijnen.

Er is een ontzaggelijke hoeveelheid aan tekenen, zo groot, zo veel en zo bont, dat wij er geen orde in kunnen krijgen. Dat hoeft ook niet, maar we hebben altijd weer te luisteren, naar dat de Heere dat komt. En dat is de centrale boodschap van de Heilige Schrift: Hij komt. Die boodschap moet vanavond doorklinken. Die boodschap moet gehoord worden onder de mensen dat Hij komt. Want Gods rechtvaardigheid eist dat er een einde komt aan de tergingen van Zijn Naam en de heerschappij van de zonde. Gods recht eist dat alle knie zicht éénmaal voor Hem buigen zal. En daarom zijn de wereldverbeteraars voor zover ze uitgaan van de gedachte dat het in onze hand ligt om een betere wereld te kweken, zulke God vergeten, hoogmoedige mensen. Want gemeente, het zal ons aan het hart gaan, wanneer er onrecht gebeurt in deze wereld (en dat is er bij menigte). Maar wanneer wij menen dat wij deze wereld in haar huidige gestalte zullen veranderen in een paradijs, althans in een tegemoetkoming aan de Heere, dan zijn we zo God vergeten en hoogmoedig. God moge het vergeven, want de Bijbel leert ons precies andersom. Die zegt: dat door de hoogmoed en het egoïsme, de zaak zo muurvast zal lopen dat geen hond van binnen uit, de kluwen meer uit elkaar krijgt. Maar God grijpt van buiten af in.

Deze wereld met al haar verwrongen problemen en raadsels en maar ingewikkelde situaties wordt alleen verlost van buitenaf. Is dat nu troost, gemeente? Ja zegt de catechismus, dat is troost! Want de Rechter is mijn Redder! Er staat even dezelfde. Daar had ook kunnen staan: Precies dezelfde. Die zich tevoren om mijntwil voor het gerecht Gods gesteld heeft en al de vloek van mijn zonden heeft weggedragen, tot een rechter zal geopenbaard worden. Gemeente, dat is even wat! Dat de Heere Jezus Rechter is, terwijl Hijzelf de veroordeelde is geweest. Wat is dat een wonder als een mens een Rechter tegemoet reist waarvan hij zegt: 'Ik zal Hem zien, maar niet als een vreemde'. Zei Job dat niet? Ja, dat zei Job. 'Mijn ogen zullen Hem zien, mijn Goel, mijn Borg'. Maar niet als een vreemde, Die Zich te voren om mijntwil, voor het gericht Gods gezet heeft en al de vloek gedragen heeft. Dat ik Hem tot een Rechter van hemel en aarde verwachtte. Gemeente, dat is troost. Dat is de diepste troost in het leven!

Gaat u wel eens na: er zitten hier jonge mensen daar kun je veel of weinig van zeggen, maar die verwachten nog veel van het leven. Dat ligt ook in de aard en in de leeftijd. God leert het ze zelf wel af. Dat is te hopen. Er zijn hier oude mensen die één voor één de dingen moeten loslaten. Dat is een stuk van de dood. En gemeente, wat is een mens toch verschrikkelijk arm als die nu alles moet loslaten op deze aarde, en hij heeft verder niets! En hoe velen zijn er zo niet! Die er ook moeten zijn. Mensen die ook moeten sterven en moeten geopenbaard worden, maar ze hebben geen Borg en geen Zaligmaker. Daarom: hoor van deze geweldige Troost! Dat is maar niet een troost over heel veel aangename dingen heen, maar het is een troost te midden van droefheid en vervolging. De catechismus is geschreven in een tijd waarin bloed vloeide. En de geloofsbelijdenis is geschreven door twee martelaren die dat met hun bloed hebben ondertekend. Guido de Bres heeft dat in zijn voorafschrift van de Nederlandse Geloofsbelijdenis aan zijn vijanden geschreven. Hij droeg ze onuitsprekelijk op aan de troon der genade, dat God ze het liet zien.

Gemeente, dat is een wonder, dat God tegen Zijn volk in droefheid en vervolging zegt: Ik ben jouw troost. Want droefheid en vervolging gaat altijd samen. Daar is verschil: er zijn tijden van rust, (althans van betrekkelijke rust), maar nooit ontvalt een Christen het vreemdelingschap. Daarom is hij een vreemde eend in de bijt, in deze welvaarts- en consumptiemaatschappij. Hij is hier niet thuis. Wat is er liefelijker dan huwelijks en gezinsleven. Een goede man of vrouw, en kinderen uit Gods hand te hebben ontvangen. Wee die dat veracht. Wees er zuinig op. Maar gemeente, het is het niet. Er mogen hier gerust vrouwen tegen hun man zeggen: Man hoe onuitsprekelijk veel ik van je houdt, ik houd nog meer van de Heere Jezus. Maar het moet wel waar zijn. En er mogen best mannen, jongens tegen de meisjes, en mannen tegen hun vrouwen zeggen: Hoe onuitsprekelijk veel ik van je houdt, er is er één die mijn hart genomen heeft. Weet u waar dat gebeurt? Wanneer wij zelf voor de Rechtbank staan en geen penning hebben om te betalen. Wanneer we voor Gods gericht gedaagd worden, niet alleen dan maar ook nu, want dat dak van die Morgensterkerk is maar een kijk-glas voor God. Dat ligt helemaal open en bloot. Uw en mijn jas of jupon of toga, dat doet helemaal niet mee. God kijkt tot op de bodem van ons hart.

Gemeente, wat is dat een aangrijpende zaak. Als een mens voor God moet verschijnen en hij kan niet. En dat is de situatie. En er meldt zich een Ander. Er treedt er een tussen. De Zaligmaker meldt zich. Hij is de Borg. En dat is het hart van het Evangelie. Daar heeft de Reformatie uit geleefd. En daar leven Gods kinderen vandaag ook nog uit. Want een andere weg is er niet. Even dezelfde. Dat nu uitgerekend Hij, die mij *moest* veroordelen, Zich *om mij* liet veroordelen. O wat een onuitsprekelijk wonder!

Behalve het vreemdelingschap is daar de droefheid. Het huwelijk heeft veel zegeningen, maar elk hart kent zijn eigen smart. Een vreemde zal daarin niet komen. Daar zijn heel wat tegenspoeden, zeker voor Gods kinderen. En daar is ook vijandschap. Nu staat hier dat de sleutel van de troost is: Even dezelfde. Precies dezelfde. Rechter gaat al Zijn en mijn vijanden in de eeuwige verdoemenis werpen. Dat is een ontzettend woord, een ergerniswekkend woord: al Zijn en mijn vijanden. Daar staat niet: al mijn en Zijn vijanden. Let er op! Nee, al Zijn en mijn vijanden. Want wij hebben onze voorkeuren en onze sympathieën, ook Gods kinderen. Nee gemeente, er staat al Zijn vijanden. Dan zegt David in één van Zijn heiligste ogenblikken: 'Zou ik niet haten, die U haten, en verdriet hebben in degenen, die tegen U opstaan. Ik haat ze met een volkomen haat'. Maar hebt u er wel eens opgelet dat die onmiddellijk er achteraan zet: 'doorgrond mij, en ken mijn hart O Heere, en zie of er bij mij een schadelijke weg zij'. Het is net alsof David denkt: ik loop aan de rand van de afgrond, want er is o zo gauw iets van onszelf bij.

Christus heeft vijanden. We zagen dat vanmorgen. En nu staat hier dat Christus vijanden mijn vijanden zijn. Wie zijn dat? Dat zijn de spotters die zeggen: 'Waar blijft de dag van Zijn toekomst?' En laat je nou niet door die verhaaltjes van die dominees of die ouderlingen van de wijs brengen. Neem het ervan! Dat zijn de spotters. En dat zijn de mensen die naar het eigen vlees willen leven. Die het goede woord Gods verachten. Christus bidt voor zijn vijanden aan het kruis. Hij vraagt om uitstel van het gericht. Maar Hij doet geen afstand van het gericht, dat zal openbaar komen. Christus ging met ontfermende ogen het land door, maar zal al Zijn vijanden bij het eindgericht in de eeuwige verdoemenis werpen.

Het is een ontzaglijk en aangrijpend woord. En de troost ervan is het woordje: *maar*. Maar mij en alle uitverkorenen tot Zich nemen zal in Zijn Eeuwige heerlijkheid. De mensen zeggen: dat is hoogmoedig. Er staat hier: Mij en alle uitverkorenen. Gemeente, dat komt omdat de gemeente vaak van het hart van de Schriften is vervreemd, en daarmee ook van de verkiezing is vervreemd. Want de verkiezing is het hart der Schrift. En de verkiezende God is altijd een ergernis geweest van het vlees. En een mens wil en kan maar niet zien in zijn doodstaat, dat de verkiezing de enige mogelijkheid is om zalig te worden. En een mens in zijn dwaasheid kan en wil maar niet zien dat de verkiezing de enige vastheid van Gods kinderen is. En daarom staat hier: van uitverkorenen.

Je kunt dus van je verkiezing zeker zijn. Jawel, dat kun je! Gemeente, en dat gaat niet in de weg van de vraag: Ben ik wel uitverkoren? Maar dat begint altijd bij de vraag: ben ik verloren? Er zijn een heleboel mensen, die graag zouden willen weten of ze uitverkoren waren, maar daar gaat de Heere Jezus nooit op in. De Heere Jezus begint nooit bij de verkiezing. U moet de dingen niet omkeren. De uitverkiezing staat bij God aan het begin en bij ons aan het eind in de beleving. De uitverkiezing staat in het leven van de kinderen Gods als een troost, als een onwankelbare rots. Want als God niet begon en voortzette en eindigde kwam er niet een. Mij en alle uitverkorenen. Is dat hoogmoed? Gemeente, dat kan de schijn hebben wanneer daar mensen zijn die zich laten voorstaan op hun verlorenheid. Maar wat is dan de verkiezing? En als u nu weet in uw leven wat dat is. Dan buigt u onder God, onder een welverdiend oordeel. U leert die onuitsprekelijke weg van vrije genade kennen. Dan bent u heus niet een mens die met de hand op uw borst slaat, of het moest zijn over uw zonde. Maar dan zegt u tegen uw buurman, al is hij nog zo hard als een bikkel: man jij kan ook nog zalig worden! Want God kreeg mij klein, dan kan Hij jou ook klein krijgen.

Kijk gemeente, dan gaat er wat geur van ons uit. Maar dat doet aan de zaak niets af: 'mij en al de uitverkorenen'. God wil door de verkiezing in het verbond waarin we het zagen de arme gewetens vast stellen. Anders zegt Calvijn zouden we ons leven lang geslingerd worden tussen hoop en vrees. Maar wanneer wij door de Borgtocht van Christus door de zegel van de Heilige Geest in onze zielen van Zijn werk verzekerd worden, dan mag het gaan zoals het wil. En dan mogen we door ik weet niet hoeveel aanvechtingen heen gaan, de verkiezing is een oneindige troost! Mij en alle uitverkorenen: Dat wijst op gemeenschap. Want u hebt ook uw vrienden, waar of niet? Nu mogen Gods kinderen ook hun vrienden hebben. Mij en alle uitverkorenen: dat wijst op de gemeenschap in Christus. Dat brengt een eeuwige scheiding met zich mee. Hier op aarde lopen de schapen en bokken in één hok. En het is nog geen kerk en kerkenraad en geen curatorium gegeven om onkruid en tarwe precies te onderscheiden, niemand. Dat wil niet zeggen dat we geen roeping hebben. Dat is wat anders. Maar het is hen niet gegeven.

God zelf voltrekt een scheiding voor Eeuwig. Wat is dat een aangrijpende zaak! U hebt misschien een God vrezende vader in het graf of een grootmoeder die u vermaand heeft. Moet u eens voorstellen dat, die in het laatste gericht tegen u op staat en zegt: 'Kind wat heb ik jou gewaarschuwd, wat heb ik jou vermaand, wat heb ik voor je gebeden, wat heb ik je naar de Borg verwezen'. En dat ze dan in zal stemmen met het oordeel van Christus. Want daar is géén verschil tussen Christus en de Zijnen, die oordelen mee. Gemeente, dat gaat dwars door de gezinnen en de geslachten heen. Er zijn rijke geslachten waar velen getrokken worden, er zijn soms misschien arme geslachten, waar je bijna niets hoort, maar God kent de Zijnen. Laten we er goed aan denken dat het een ernstige zaak is. Want als de mensen met vakantie of met een grote reis gaan, dan zijn ze er druk mee. Maar denk er goed om dat het voor u en voor mij morgen uitstappen kan zijn. We moeten ons kaartje laten zien. Kan het? Hebt u er wel eens hoop op gehad? U zegt: als de Heere nou zou komen? Wij moeten voorzichtig zijn met gevoelsmatigheden, hoewel de Heere wel werkt door ons gevoel. We hebben vaste grond nodig. En nu heeft de Heere niet grote bomen in één dag. Hij begint met een heel klein plantje. Die drukt Hij nog wel eens aan. Die begiet Hij en snoeit ze wel. Als ze maar in die hemelse tuin zijn geplant, dan worden ze wel groter, dat wil zeggen in de genade.

Gemeente, schijn baat ons niet! Wat zou het mij nu baten als u mij allen zou zalig spreken, en ik stond voor de rechterstoel van Christus en Hij zou zeggen tegen mij: 'Ga weg van mij, gij werker der ongerechtigheid'. Het gaat om de wijsheid van de wijze maagden. Die hadden olie nodig. Het is de Geest in Zijn werkingen. Wee wanneer onze gemeente het binnenwerk van de Heilige Geest kwijt raakt! Ook in de geslachten dan is het gebeurd met ons, dan gaan we eraan. En daarom gemeente, gaat het om die brandende lampen. Het gaat om die niet aflatende trouw. Het gaat om die nauwkeurige waakzaamheid en om die dienende liefde.

Wat ligt er een waarschuwing voor de onbekeerden. Voor de onbekeerlijken, dat het oordeel u verkondigd worde. En dan kunt u dromen van vrede, vrede en geen gevaar, maar plots zal het verderf u overkomen. En waarom zeggen wij dat? Omdat er geschreven staat: 'Wij dan wetende de schrik des Heeren'. Bent wel eens geschrokken van God? De schrik die van de Rechter uit gaat. Je zou je dood schrikken, als je wist hoe gevaarlijk je leefde. Wij dan, zegt de Apostel: wetende de schrik die er van de komende Rechter uitgaat, bewegen de mensen tot werken. Nee! Bewegen de mensen tot allerlei goede voornemens. Nee! Bewegen de mensen tot geloof. Ja! Daar gaat het om: geloof! Het ware geloof. 'Wij dan wetende de schrik des Heeren bewegen de mensen tot het geloof'. En daarin zijn we Gode aangenaam.

Ik mag u de Heere Jezus aanbieden, hoofd voor hoofd. Ik mag Hem u voor ogen stellen. Ik mag zeggen dat de belofte Gods naar u toekomt, opdat u daar werkzaam mee zou zijn. En opdat u zult zeggen: 'Heere ik ben zo blind, dat ik Hem niet zie, en ik heb geen oren dat ik Hem hore, en geen handen dat ik Hem aan neme. Maar leert U mij maar alles. Zulken leerlingen heeft God graag die niks weten. Die Hij leert, opdat Hij Zijn gaven zou uitgieten. Want Hij is tot een Vorst en Zaligmaker verhoogd opdat Hij (let daar nu op) zou geven bekering en vergeving der zonde.

Gemeente, Hij wil vastmaken. Er zijn veel mensen die over hun aandeel in Christus tobben. Soms hebben ze hoop, maar meestal niet. Ze dobberen wat rond. En nu wil de Heere dat u vastgezet wordt. Niet in uw gevoelens (die komen daarna), maar dat u vastgezet wordt in het Woord, in de Belofte, en de daadkracht van de Geest. En daarom wordt u vermaand om niet alleen te staan naar wat er vroeger wel eens gebeurd is, die aangename tijden. Dat zagen we vanmorgen. Maar dat het vlak ligt. Dat er helemaal niets tussen ligt. Dat alle schuld bij die Borg is gekomen.

Gemeente, wat een erfenis heeft God weggelegd voor degenen die Hem vrezen en Zijn onderdaan zijn geworden. Dat is letterlijk onderdaan van Christus. Zie Hem dan in Zijn gaan en in Zijn komen van de Vader over de aarde gaan, in Zijn kruis, opstanding, hemelvaart en wederkomst. Gemeente, dat zou heerlijk moeten zijn om de liefde Gods in Christus te overdenken en te be-mediteren. Daar is de zondag voor gegeven o.a. opdat u hoe langer hoe meer aan Hem onderwerpe. En opdat u alles aan Hem toevertrouwt. Hebt u raad nodig? Ga regelrecht naar Hem! En mist u de Heiligheid, de blijdschap, de vertroosting, ga naar Hem toe! Mist u de verwachting, ga naar Hem toe! Laat de lampen brandend zijn. Er staat een merkwaardig woord in de Bijbel: 'Zalig is die dienstknecht als Hij komt zal vinden alzo doende'. We kunnen ons wel eens de vraag stellen, waar zijn wij alzo mee bezig. Dan zijn we soms beschaamd. En nu staat hier in onderscheid met die wijze en dwaze maagden: dat er dienstknechten zijn, die als de Heere komt, al maar bezig zijn om dat huis te verzorgen. Mochten we daarbij gevonden worden, gemeente! Dat God ons zo vindt in het verzorgen van Zijn huis, in het begieten van de planten. Zalig is die dienstknecht, staat er. Die de Heere vindt, als Hij komt, alzo doende. Maar daarom staat er ook zo scherp bij (en wat Ik u zeg, dat zeg ik u allen): waakt! want onze harten moeten vast en sterk gemaakt worden. Als iemand een zware operatie tegemoet gaat, heeft hij een goede voorbereiding nodig. Als iemand de grootste operatie tegemoet gaat, namelijk zijn dood; als wij samen de grootste operatie aan hemel en aarde tegemoet gaan, namelijk de openbaring van Christus, wat hebben we dan de versterking van onze harten nodig, zodat we niet bewogen worden door de schrik! Maar dat Hij ons hart versterkt en u met deze woorden vertroost: de Heere is nabij!

Amen.

G. Boer